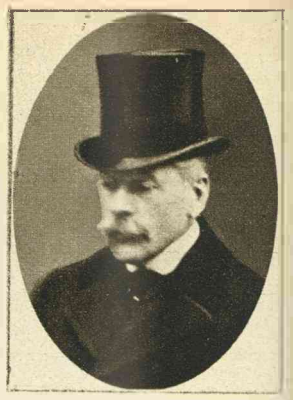

SIR JOHN FRENCH,
de opperbevelhebber der Britsche troepen in N.-Frankrijk en Vlaanderen, die op eigen verzoek van zijn commando is ontheven. Veldmaarschalk French is thans benoemd tot veldmaarschalk-opperbevelhebber van de troepen in 't Vereenigd Koninkrijk.

HET SUEZ-KANAAL.
Panorama van het Suez-kanaal, waarop in verband met de actie der Duitschers tegen Egypte thans bij vernieuwing de aandacht wordt gevestigd. Daar het passeeren van het kanaal nu gevaarlijk is, besloten reeds verschillende Engelsche Stoomvaart-Maatschappijen voortaan om de Kaap te laten varen.

LUIT.-GEN. DOUGLAS HAIG,
die benoemd is tot opperbevelhebber der Britsche troepen van het front in N.-Frankrijk en Vlaanderen, ter vervanging van Sir John French. Douglas Haig, die den 19en Juni 1861 geboren werd, heeft een schitterende militaire loopbaan achter zich, tijdens welke hij aan verschillende veldtochten in de Britsche koloniën deelnam.

Ook de heer Sequeira ging nadenkend zijns weegs, doch opeens kreeg hij een idee, dat hem deed glimlachen. Een brutaal onbeschaamd stukje uithalen was geheel in zijn lijn. En dit was een onbeschaamd stukje en wat meer is, het had de verdienste succes te zullen hebben. Hij dacht nog eenigen tijd na met het resultaat dat hij den volgenden dag Lydia een onderhoud verzocht.

„Ik hoor dat u morgen via Southampton en Hâvre naar Parijs vertrekt," begon hij. „Nu kwam er een plan bij mij op, dat mij oneindig genoegen zou doen. Het is dit: In plaats met de gewone scheepvaartgelegenheid over te steken, noodig ik u uit den tocht met de „Catharina" te doen. Het bespaart u de moeite eerst naar Southampton te gaan en geeft mij een genoeglijken dag. We zullen vroeg vertrekken, zoodat u nog voor den avond in Hâvre zijt. Het zal een gezellig partijtje zijn met den heer en mevrouw Thomson en de anderen. Wat dunkt u ervan?"

„O, heerlijk! Het is heel vriendelijk van u!" antwoordde Lydia.

„De vriendelijkheid is geheel aan uw zijde," zei hij galant. „Zend morgen vroeg uw kamenier met de koffers en kom zelf, laat ons zeggen om tien uur! Ik heb het gewaagd er reeds met lady Thomson over te spreken. Ze was verrukt en hoopte dat u komen zoudt. Ik ga nu de andere vrienden uitnoodigen."

Na dit tot een goed einde te hebben gebracht, keerde de vriendelijke Sequeira naar de woning der Thomsons, waar hij logeerde terug. De vrouw des huizes was juist dien morgen voor eenige dagen op reis gegaan, zoodat het betwijfeld mocht worden of de belofte aan het zeereisje deel te nemen wel werkelijk door haar gegeven was.

Hij was dien dag druk in de weer met het arrangeeren van allerlei zaken, en eindelijk vond de klok van zes uur hem te Petmouth in druk gesprek met Alvaro Bardosa, den kapitein van de „Catharina".

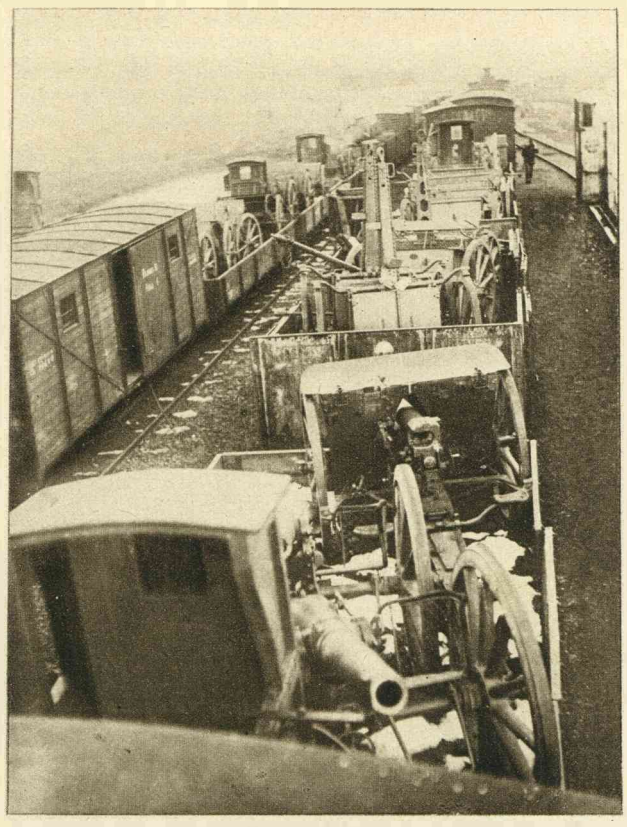
Nu gebeurde het dat eenige minuten over zessen lord Kelworth het Royal Hotel verliet om nog voor het diner een kleine wandeling te maken. Hij had besloten den volgenden dag het plaatsje te verlaten.

Na een sigaret te hebben opgestoken, wandelde hij den boulevard geheel af en zette zich daar op de helling van een duin neder. Het strand was hier geheel verlaten. Neen, toch niet, want er klonken in zijn nabijheid stemmen.

„'t Is zoo eenvoudig mogelijk, waarde Bardosa, alles past in elkaar!"

Lord Thony onderdrukte een kreet, want hij herkende de stem van Sequeira. Ze zaten aan de andere zijde van den duinrug. Wat er volgde, verraste hem nog meer. Het was zijn gewoonte niet den luistervink te spelen, doch na de eerstvolgende zinnen, spande hij zich in opdat geen woord hem zou ontsnappen.

„Ik zal morgenochtend om negen uur op het jacht zijn, begrepen Bardosa?"

DE KRIJGSBUIT.
Op het station Kruschewatz (midden-Servië) vonden de Duitsche troepen bij de bezetting groote krijgsvoorraden, die slechts gedeeltelijk onbruikbaar waren gemaakt. We geven hierboven een foto van een trein met kanonnen en mitrailleurs, die thans tegen de Geallieerden dienst zullen doen.

Lord Thony begreep dat het gesprek ten einde liep en kroop voorzichtig de helling af, om niet opgemerkt te worden. Gelukkig kozen de mannen den tegenovergestelden kant, zooals Kelworth aan hun verwijderende voetstappen bemerkte.

„Wel, sapristi?" mompelde de jonge man eindelijk, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak. „Die zaak moet eens goed overdacht worden!"

Hij vergat het diner dat op hem wachtte en wandelde eenige malen peinzend het strand langs.

„Het zou haar een goede les zijn," mompelde hij. „Maar hoe, ter wereld, krijg ik het gedaan?"

Eindelijk keerde hij naar zijn hotel terug en liep in de vestibule tegen een stoeren man aan van ongeveer vijf en dertig jaar met een gebronsd, gladgeschoren gelaat.

„Hallo! John! Wat, voor den drommel, voer jij hier uit?"

John Gilfort, kapitein-ter-zee bij de koninklijke Marine schudde hartelijk de hem toegestoken hand.

„Ik heb met de „Shooter", waarover ik het bevel voer, patrouilledienst in het Kanaal. Ik ben hier in den namiddag even binnengevallen. Heb je ons niet zien komen?"

„Ah! Ja! Die kleine torpedojager!" riep zijn lordschap uit.

„Klein is hij, maar ook een jager! Hij loopt met gemak vijf en twintig knoopen per uur; een snelheid die we in een oogwenk tot acht en twintig kunnen brengen. Je moet eens met me aan boord gaan, dan kun je ereis rondkijken."

„Jij moet eerst met mij meegaan en dineeren. Of heb je dienst?"

De commandant van de „Shooter" schudde het hoofd, waarop lord Kelworth hem bij den arm nam en zich met hem naar de eetzaal begaf. Terwijl ze de zaal binnentraden, kwam er een idee in hem op zoo prachtig, dat hij zelf een oogenblik versteld bleef stilstaan. Toen schoot hij in een lach.

„John," riep hij uit, „ik geloof dat de engelen je hierheen gebracht hebben. Jij bent net de man, dien ik noodig heb!"

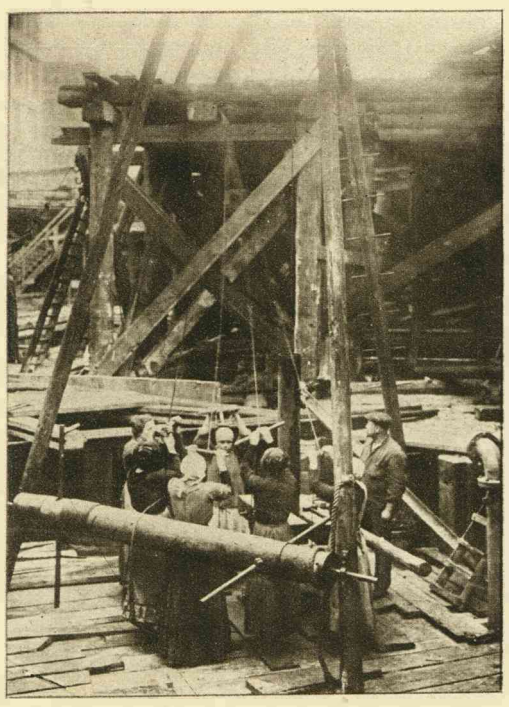
II.

Een paar minuten voor tienen den volgenden morgen stond de heer Fernando Sequeira in een blauw zeemanspak op het dek van de „Catharina" en keek oplettend naar een kleine boot, die juist de landingspier verliet en zich naar het jacht begaf.

Een paar minuten later lag de boot langs het jacht en stapte Sequeira naar de trap om Lydia welkom te heeten. Terwijl beiden het dek langs wandelden, begonnen de machines te stampen en werd het anker opgehaald.

„Lady Thomson wacht in het salon, uw dienstbode is met uw koffers aangekomen. Dezen weg uit!" zei hij met een glimlach.

Hij trad het salon binnen en zij volgde. Er was niemand. Zij keek verwonderd rond.

DE DUITSCHE VROUW EN DE OORLOG.
Nu bijna alle mannen, die maar eenigszins geschikt zijn voor den krijgsdienst aan het front of in het veroverde gebied vertoeven, wordt tot zelfs het zwaarste werk in Duitschland door vrouwen verricht. Onze foto's toonen dat. Links: Vrouwen onder toezicht van een heibaas bezig met het heien van palen. Midden: zelfs graafwerk wordt door vrouwen verricht. Rechts: de vrouw als postconducteur. *(foto's V.F.B.)*